

Kompletterande bestämmelser
till EG-förordningen om
konsumentskyddssamarbete
m.m.

REGERINGSKANSLIET

Jordbruksdepartementet

SOU och Ds kan köpas från Fritzes kundtjänst. För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Fritzes Offentliga Publikationer på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.

Beställningsadress:
Fritzes kundtjänst
106 47 Stockholm
Orderfax: 08-690 91 91
Ordertel: 08-690 91 90
E-post: order.fritzes@nj.se
Internet: www.fritzes.se

Svara på remiss. Hur och varför. Statsrådsberedningen, 2003.

– En liten broschyr som underlättar arbetet för den som skall svara på remiss.

Broschyren är gratis och kan laddas ner eller beställas på
<http://www.regeringen.se/remiss>

Tryckt av XGS Grafisk Service
Stockholm 2005

ISBN 91-38-22455-0
ISSN 0284-6012

Innehåll

Promemorians huvudsakliga innehåll	5
1 Promemorians lagförslag.....	7
1.1 Förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (1995:450).....	7
1.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden	10
2 Ärendet.....	13
3 Förordningen om konsumentskyddssamarbete.....	15
3.1 Det huvudsakliga innehållet i förordningen.....	15
3.2 De i bilagan till förordningen upptagna rättsakterna och hur de genomförts i svensk rätt	21
4 Behovet av kompletterande bestämmelser till förordningen.....	31
4.1 Bakgrund	31
4.2 Utseende av behörig myndighet och central kontaktpunkt.....	31

4.3	De behöriga myndigheternas befogenheter	32
5	Betalning av marknadsstörningsavgift enligt marknadsföringslagen	35
5.1	Bakgrund.....	35
5.2	Bestämmelser om betalning av marknadsstörningsavgift.....	36
6	Ikraftträdande m.m.....	39
7	Konsekvenser	41
8	Författningskommentar	43
8.1	Förslaget till lag om ändring i marknadsföringslagen (1995:450).....	43
8.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsument-förhållanden	46
BILAGA	Europaparlamentets och rådets förordning.....	49
	(EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstifningen.	

Promemorians huvudsakliga innehåll

Promemorian innehåller förslag som skall anpassa svensk lagstiftning till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsument-skyddslagstiftningen ("förordningen om konsument-skydds-samarbete"). Förslagen innebär lagändringar i marknads-föringslagen (1995:450) och lagen (1994:1512) om oskäligen avtalsvillkor i konsumentförhållanden som medför att Konsumentombudsmannen (KO) erhåller nya befogenheter i sin tillsynsverksamhet.

I promemorian föreslås vidare att det införs en ny bestämmelse i marknadsföringslagen som närmare reglerar hur betalning och indrivning av utdömda marknadsstörningsavgifter skall gå till.

1 Promemorians lagförslag

1.1 Förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (1995:450)

Härigenom föreskrivs i fråga om marknadsföringslagen (1995:450)

dels att 34-37 och 42 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas en ny paragraf, 28 a §, samt närmast före 28 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Betalning av avgift

28 a §

Marknadsstörningsavgift skall betalas till Kammarkollegiet inom trettio dagar efter det att domen vunnit laga kraft.

Om avgiften inte betalas inom den tid som anges i första stycket, skall Kammarkollegiet lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

34 §

En näringsidkare är skyldig att på uppmaning av Konsumentombudsmannen

I ett ärende om efterlevnaden av denna lag får Konsumentombudsmannen förelägga en näringsidkare eller någon annan att

1. yttra sig och lämna de upplysningar som behövs i ett ärende om tillämpningen av denna lag,

2. tillhandahålla de handlingar, varuprover och liknande som kan ha betydelse för utredningen i ett ärende där beslut om förbud eller åläggande enligt 14, 15, 16 a eller 17 § kan antas komma i fråga.

35 §

Den som har meddelats ett förbud eller åläggande enligt 14, 15, 16 a eller 17 § är skyldig att på uppmaning av Konsumentombudsmannen tillhandahålla de upplysningar, handlingar, varuprover och liknande som behövs för tillsynen över att förbudet eller åläggandet följs.

36 §

Om en uppmaning enligt 34 eller 35 § inte följs, får Konsumentombudsmannen förelägga den som berörs att fullgöra sin skyldighet vid vite

37 §

Konsumentombudsmannen Konsumentombudsmannen

får lämna ersättning för sådana varuprover och liknande som avses i 34 och 35 §§, om det finns särskilda skäl för det.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldighet för en näringsidkare att ersätta Konsumentombudsmannens kostnader för provtagning och undersökning av prov i fall som avses i 35 §.

får lämna ersättning för sådana varuprover och liknande som avses i 34 §, om det finns särskilda skäl för det.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldighet för en näringsidkare att ersätta Konsumentombudsmannens kostnader för provtagning och undersökning av prov i fall som avses i 34 §.

42 §

Konsumentombudsmannens beslut enligt 34 § 1 och om vitesföreläggande efter en sådan uppmaning får inte överklagas.

Konsumentombudsmannens beslut enligt 34 § 2 och 35 § samt om vitesföreläggande efter en sådan uppmaning överklagas hos Stockholms tingsrätt. Det samma gäller beslut om ersättning enligt 37 § eller enligt föreskrifter som meddelats med stöd av nämnda paragraf.

Beslut av Konsumentombudsmannen i följande frågor får överklagas till Stockholms tingsrätt:

- 1. föreläggande enligt 34 § 2 och 35 § som har förenats med vite,*
- 2. ersättning enligt 37 § eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av nämnda paragraf.*

Andra beslut av Konsumentombudsmannen får inte överklagas.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2006.

2. Domar om marknadsstörningsavgift som har vunnit laga kraft före den 1 juli 2006 skall vid tillämpningen av 28 a § anses ha vunnit laga kraft samma dag som denna lag träder i kraft.

1.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden

dels att 8 och 9 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det skall införas en ny paragraf, 9 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

I ärenden enligt denna lag skall näringsidkaren lämna de upplysningar som Konsumentombudsmannen begär. Lämnar inte näringsidkaren begärda upplysningar, får Konsumentombudsmannen förelägga näringsidkaren vid vite att fullgöra sin skyldighet.

Konsumentombudsmannens beslut om vitesföreläggande får inte överklagas.

I ärenden enligt denna lag får Konsumentombudsmannen förelägga näringsidkaren att

1. lämna de upplysningar som behövs,

2. tillhandahålla de handlingar som kan ha betydelse för utredningen, och

3. hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas, dock inte bostäder, tillgängliga för inspektion.

Ett föreläggande enligt första stycket får förenas med vite.

9 §

Talan om utdömande av vite förs vid allmän domstol av Konsumentombudsmannen. I fråga om vite som Marknadsdomstolen har förelagt på talan av någon annan får talan om

Konsumentombudsmannens beslut om föreläggande enligt 8 § första stycket 2 eller 3 som har förenats med vite får överklagas till Stockholms tingsrätt.

Andra beslut av Konsumenten-

utdömande föras även av denne. ombudsmannen får inte överklagas.

Tingsrättens beslut i ärenden enligt första stycket får överklagas till Marknadsdomstolen.

9 a §

Talan om utdömande av vite förs vid allmän domstol av Konsumentombudsmannen. I fråga om vite som Marknadsdomstolen förelagt på talan av någon annan får talan om utdömande föras även av denne.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2006.

2 Ärendet

Europaparlamentet och rådet antog den 27 oktober 2004 förordning (EG) nr 2006/2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsument-skyddslagstiftningen ("förordningen om konsument-skyddssamarbete"). Förordningen trädde i kraft den 29 december 2004 och är publicerad i Europeiska gemenskapernas tidning (EGT L 364, 9.12.2004, s. 1). Förordningen finns som *bilaga* till denna promemoria. Förordningen skall gälla från den 29 december 2005. Bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i förordningens kapitel II och III skall dock tillämpas först från och med den 29 december 2006.

Förordningen är till alla delar bindande och direkt tillämplig i Sverige och övriga berörda medlemsstater. Den kräver dock vissa kompletterande bestämmelser.

Konsumentverket har i en skrivelse – i augusti 2003 – till regeringen påtalat behovet av bestämmelser som närmare reglerar hur betalning av marknadsstörningsavgift enligt marknadsföringslagen (1995:450) skall ske.

3 Förordningen om konsumentskyddssamarbete

3.1 Det huvudsakliga innehållet i förordningen

Syfte och tillämpningsområde

Syftet med förordningen om konsumentskyddssamarbete är att förbättra kontrollen av efterlevnaden av de lagar som gäller skydd för konsumenternas ekonomiska intressen vid gränsöverskridande handel, att garantera att den inre marknaden fungerar smidigt och att förbättra skyddet av konsumenternas ekonomiska intressen.

Ett nätverk av offentliga tillsynsmyndigheter skall upprättas som omfattar hela gemenskapen. Myndigheterna ges enligt förordningen en ram för sina rättigheter och skyldigheter i fråga om ömsesidigt bistånd vid handläggningen av överträdelse av dels nationella bestämmelser som genomförs i förordningen angivna direktiv, dels i förordningen angivna EG-förordningar. I en bilaga till förordningen finns en förteckning över de rättsakter som täcks av förordningen. Förteckningen omfattar 14 direktiv och en förordning. En förutsättning för att förordningen skall bli tillämplig är dock att överträdelsen har sitt ursprung i en medlemsstat men sina skadliga verkningar i en annan medlemsstat och att överträdelsen kan skada eller sannolikt kan skada konsumenternas kollektiva intressen (ingresspunkterna 2-7 och artikel 1).

Det klargörs i förordningen (artikel 2) att ingen påverkan sker av tillämpningen av bestämmelserna om internationell privaträtt, av straffrättsligt och civilrättsligt samarbete eller av

gemenskapens lagstiftning om den inre marknaden. Förordningen skall inte heller påverka tillämpningen av gemenskapens lagstiftning om televisionssändningar (artikel 2.7).

Genom förordningen inrättas principen att behöriga tillsynsmyndigheter i varje medlemsstat kan vidta åtgärder mot näringsidkare inom sitt rättskipningsområde, oavsett var de berörda konsumenterna finns. Förordningen fastställer regler om att utse behöriga myndigheter avseende konsumentskydd i varje medlemsstat och hur dessa myndigheter skall samarbeta med varandra. Genom uppbyggandet av en databas och inrättandet av administrativa samarbetsfunktioner skapas förutsättningar för samarbetet.

Förordningen skall gälla från och med den 29 december 2005. Bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i kapitlen II och III skall dock tillämpas från och med den 29 december 2006 (artikel 22).

Behöriga myndigheter och centrala kontaktpunkter

Enligt förordningen skall medlemsstaterna utse behöriga myndigheter som skall ha ansvar för tillämpningen av förordningen (artikel 4.1). Varje behörig myndighet skall ha sådana utrednings- och tillsynsbefogenheter som den behöver för att kunna tillämpa förordningen och dessa befogenheter skall utövas i enlighet med nationell lagstiftning (artikel 4.3). I förordningen ställs krav på att myndigheterna skall ha vissa angivna minimibefogenheter (artikel 4.6). Dessa befogenheter omfattar bl.a. rätten att få tillgång till relevanta handlingar, rätten att utföra nödvändiga inspektioner på plats och rätten att begära upphörande av eller förbud mot en överträdelse.

Om de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter genom ansökan till domstolar, skall de domstolarna vara behöriga att fatta de nödvändiga besluten (artikel 4.5).

De behöriga myndigheterna skall vidare fullfölja sina skyldigheter och behandla gränsöverskridande överträdelser riktade mot konsumenter i ett annat medlemsland på samma sätt

som om de handlade på konsumenternas vägnar i sitt eget land (artikel 11). Överträdelser på nationell nivå och inom gemenskapen skall enligt förordningen hanteras med samma effektivitet (ingresspunkt 5).

Enligt förordningen skall det vidare utses en s.k. central kontaktpunkt i varje medlemsstat (artikel 4.1). Avsikten med detta är att medlemsstaterna därmed säkerställer en effektiv samordning inom det egna landet, något som är viktigt i fall då medlemsstaterna väljer att utse flera nationella behöriga myndigheter.

Bestämmelser om ömsesidigt bistånd

I förordningen fastställs hur utbytet mellan de behöriga myndigheterna skall ske. I förordningen benämns den behöriga myndighet som begär ömsesidigt bistånd för *"ansökande myndighet"* medan den behöriga myndighet som mottar en begäran om ömsesidigt bistånd benämns *"anmodad myndighet"*. Förordningen klargör att den anmodade myndigheten på begäran från den ansökande myndigheten skall lämna all relevant information som är nödvändig för att fastställa huruvida en överträdelse inom gemenskapen har ägt rum och i förekommande fall vidta de tillsynsåtgärder som är nödvändiga för att se till att överträdelsen inom gemenskapen upphör (artiklarna 6 och 8). En anmodad myndighet har under vissa angivna förhållanden rätt att avslå en begäran om tillsynsåtgärd (artikel 15.2).

Förordningen ställer också krav på informationsutbyte från en behörig myndighet till de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna och till kommissionen, om den berörda myndigheten får kännedom om en överträdelse eller om förekomsten av en allvarig risk för överträdelse eller för det fall den vidtar ytterligare tillsynsåtgärder eller mottar en begäran om ömsesidigt bistånd (artikel 7).

I förhållandet mellan den ansökande och den anmodande myndigheten och mellan deras respektive medlemsstater framgår

av förordningens huvudregel att ersättning inte skall utgå för kostnader som uppstår i samband med det administrativa samarbetet. Den ansökande myndighetens medlemsstat kan dock under vissa särskilt angivna omständigheter bli ersättningsskyldig (artikel 15.1).

Gemenskapsåtgärder kopplade till det administrativa samarbetet

Till det administrativa samarbetet har kopplats ett antal stödfunktioner för att underlätta och möjliggöra dess genomförande. Kommissionen skall upprätthålla en databas i vilken den information som den tar emot från de behöriga myndigheterna skall lagras och behandlas (artikel 10).

Även samordning av tillsynsverksamheten, stöd av konsumentrepresentanters verksamhet, stöd av utomrättsliga tvistlösningsorgan, stöd av konsumenters möjlighet till rättslig prövning samt insamling av statistik och forskningsresultat avses genomföras av medlemsstaterna och kommissionen (artiklarna 16–17).

Förordningen ger även ett rättsligt stöd för ingående av internationella avtal om administrativt samarbete med tredje land och med internationella organisationer för att förbättra skyddet av konsumenternas ekonomiska intressen (artikel 18).

Till förordningen kopplas en föreskrivande kommitté som skall biträda kommissionen. Avsikten är att flera artiklar i förordningen skall fyllas ut med mer detaljerade bestämmelser som beslutas inom ramen för kommitténs ansvarsområde. Kommittén får vidare utreda alla frågor som gäller förordningens tillämpning och den skall bl.a. utreda samt utvärdera hur bestämmelserna om samarbete fungerar (artiklarna 19–20).

I förordningen finns även bestämmelser om viss rapporteringsskyldighet för medlemsstaterna (artikel 21).

Bilagan till förordningen

De i bilagan till förordningen om konsumentskyddssamarbete uppräknade direktiven och förordningen är

1. Rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam (EGT L 250, 19.9.1984, s. 17). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/55/EG (EGT L 290, 23.10.1997, s. 18).

2. Rådets direktiv 85/577/EEG av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler (EGT L 372, 31.12.1985, s. 31).

3. Rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 42, 12.2.1987, s. 48). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG (EGT L 101, 1.4.1998, s. 17).

4. Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television: Artiklarna 10–21 (EGT L 298, 17.10.1989, s. 23). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG (EGT L 202, 30.7.1997, s. 60).

5. Rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang (EGT L 158, 23.6.1990, s. 59).

6. Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 21.4.1993, s. 29).
Direktivet ändrat genom kommissionens beslut 2002/995/EG (EGT L 353, 30.12.2002, s. 1).
7. Europaparlamentets och rådets direktiv 94/47/EG av den 26 oktober 1994 om skydd för köparna vad avser vissa aspekter i avtal om nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis (EGT L 280, 29.10.1994, s. 83).
8. Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (EGT L 144, 4.6.1997, s. 19). Direktivet ändrat genom direktiv 2002/65/EG (EGT L 271, 9.10.2002, s. 16).
9. Europaparlamentets och rådets direktiv 97/55/EG av den 6 oktober 1997 om ändring av direktiv 84/450/EEG om vilseledande reklam så att detta omfattar jämförande reklam.
10. Europaparlamentets och rådets direktiv 98/6/EG av den 16 februari 1998 om konsumentskydd i samband med prismärkning av varor som erbjuds konsumenterna (EGT L 80, 18.3.1998, s. 27).
11. Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12).
12. Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel") (EGT L 178, 17.7.2000, s. 1).
13. Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel: Artiklarna 86–100 (EUT L 311, 28.11.2001, s.

67). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2004/27/EG (EUT L 136, 30.4.2004, s. 34).

14. Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter.

15. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar (EUT L 46, 17.2.2004, s. 1).

3.2 De i bilagan till förordningen upptagna rättsakterna och hur de genomförts i svensk rätt

Direktivet om vilseledande och jämförande reklam (punkterna 1 och 9 i bilagan)

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/55/EG av den 6 oktober 1997 om ändring av direktiv 84/450/EEG om vilseledande reklam så att detta omfattar jämförande reklam, benämns nu det sistnämnda direktivet Rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om vilseledande och jämförande reklam. Det aktuella direktivet med det åtföljande nationella genomförandet är utan tvekan bland de viktigaste regleringarna med gränsöverskridande förfaranden som förordningen avser att fånga upp.

Direktivet har i svensk rätt genomförts i marknadsföringslagen (1995:450). Marknadsföringslagen är den centrala lagen när det gäller information från näringsidkare till konsument och är tillämplig vid all marknadsföring. Konsumentombudsmannen (KO) utövar tillsyn över att marknadsföringslagens bestämmelser efterlevs.

Marknadsföringslagen är för närvarande föremål för en bred översyn. En utredning har tillsatts med uppdrag att lämna förslag

till hur direktivet om otillbörliga affärsmetoder skall genomföras i svensk rätt (Dir. 2005:72). Uppdraget skall redovisas senast den 15 augusti 2006.

Hemförsäljningsdirektivet, distansavtalsdirektivet och direktivet om distansförsäljning av finansiella tjänster (punkterna 2, 8 och 14 i bilagan)

Rådets direktiv 85/577/EEG av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler, Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65 av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG är samtliga genomförda i den nya distans- och hemförsäljningslagen (2005:59) som trädde i kraft den 1 april 2005.

De tre direktiven innehåller bl.a. regler som ställer krav på näringsidkarens informationsskyldighet. Distans- och hemförsäljningslagen innehåller motsvarande informationskrav. Om en näringsidkare inte ger information i enlighet med distans- och hemförsäljningslagen, skall marknadsföringslagen tillämpas. Informationen skall därvid anses vara sådan information av särskild betydelse från konsumentens synpunkt som avses i 4 § andra stycket marknadsföringslagen (2 kap. 8 §, 3 kap. 6 § och 4 kap. 4 §). KO kan därigenom vidta åtgärder – med stöd av marknadsföringslagen – mot näringsidkare som inte lever upp till de uppställda informationskraven.

Konsumentkreditdirektivet (punkten 3 i bilagan)

Rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter har genomförts i konsumentkreditlagen

(1992:830). I direktivet finns några artiklar som får anses avse det kollektiva konsumentskyddet. Direktivet och konsumentkreditlagen innehåller bl.a. bestämmelser om att marknadsföring beträffande krediter måste innehålla särskild information, t.ex. uppgift om den effektiva räntan.

Beträffande sanktioner vid överträdelser av konsumentkreditlagens bestämmelser hänvisas till andra lagars sanktionssystem. I fråga om underlåtenhet att lämna information som anges i 6 och 7 §§ konsumentkreditlagen eller som annars är av särskild betydelse från konsument synpunkt hänvisas till marknadsföringslagens sanktionssystem (8 § konsumentkreditlagen). I 26 § anges att, om en näringsidkare använder förbehåll om återtagande vid försäljning av en vara som med hänsyn till sin beskaffenhet eller sitt värde eller på grund av förhållandena på marknaden inte är lämpad som kreditsäkerhet, kan näringsidkaren förbjudas att framdeles i liknande fall använda sådana förbehåll. Det anges vidare att i fråga om förbud gäller i övrigt bestämmelserna i lagen om avtalsvillkor i konsumentförhållanden.

Konsumentverket utövar enligt 35 § konsumentkreditlagen tillsyn över att lagen följs. Tillsynen omfattar dock inte Sveriges riksbank, verksamhet som står under tillsyn under Finansinspektionen eller verksamhet hos exekutiv verksamhet. Detta undantag innebär att Finansinspektionen i själva verket är en minst lika betydelsefull tillsynsmyndighet som Konsumentverket. Inspektionens tillsynsbefogenheter följer av den s.k. rörelselagtiftningen som innehåller bestämmelser om vad de finansiella företagen har att iaktta för att få bedriva sin verksamhet. Exempel på viktiga lagar inom detta område är lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, lagen (1991:981) om värdepappersrörelse och försäkringsrörelselagen (1982:713).

TV-direktivet, artiklarna 10–21 (punkten 4 i bilagan)

Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i

medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television, artiklarna 10–21 (märk dock att artikel 21 har utgått). De aktuella artiklarna i direktivet innehåller bl.a. bestämmelser om TV-reklam och sponsring och har främst genomförts i radio- och TV-lagen (1996:844).

Tillsynsansvaret är uppdelat mellan Granskningsnämnden för Radio och TV samt KO.

Paketresedirektivet (punkten 5 i bilagan)

Rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang är genomfört i lagen (1992:1672) om paketresor och i resegarantilagen (1972:204). Lagens bestämmelser kompletteras med regler i Konsumentverkets föreskrifter och allmänna råd om paketresor (KOVFS 1993:3). Direktivet och paketreselagen innehåller bl.a. bestämmelser om att viss information skall tillhandahållas resenärerna i kataloger och broschyrer (5–8 §§ paketreselagen). Vid brister i informationen gäller marknadsföringslagens bestämmelser (7 § paketreselagen). Konsumentverket utövar tillsyn över att lagen följs.

Genom resegarantilagen (1972:204) genomförs artikel 7 i paketresedirektivet (krav på säkerhet för återbetalning av erlagda belopp och för hemtransport av resenären vid reseföretags obestånd). Kammarkollegiet är tillsynsmyndighet enligt den lagen. Ärende om ianspråktagande av säkerhet prövas av Resegarantinämnden. Det bör nämnas att det enligt Marknadsdomstolens gällande praxis har ansetts otillbörligt enligt marknadsföringslagen att marknadsföra en paketresa utan att dessförinnan ha ställt säkerhet enligt resegarantilagen.

*Direktivet om oskäliga avtalsvillkor i konsumentförhållanden
(punkten 6 i bilagan)*

Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal är begränsat till att avse konsumentavtal och avtalsvillkor som inte har varit föremål för individuell förhandling. Direktivet innehåller såväl civilrättsliga som marknadsrättsliga regler. Direktivet har genomförts i svensk rätt genom lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden. Lagen är uppdelad på marknadsrättsliga och civilrättsliga bestämmelser. De förstnämnda (3–9 §§) innebär i huvudsak att Marknadsdomstolen får förbjuda vid vite en näringsidkare att i framtiden i liknande fall använda samma eller väsentligen samma villkor som bedömts vara oskäligt, om förbudet är påkallat från allmän synpunkt eller annars ligger i bl.a. konsumenternas intresse.

KO utövar tillsyn över att lagen följs. Även Finansinspektionen har en tillsynsroll avseende verksamhet som står under inspektionens tillsyn (se prop. 1994/95:17 s. 75 f.) och kan agera mot t.ex. banker och försäkringsbolag – med stöd av rörelselagstiftningen på det finansiella området – om dessa aktörer inte lever upp till bestämmelserna i lagen.

*Direktivet om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende
(punkten 7 i bilagan)*

Europaparlamentets och rådets direktiv 94/47/EG av den 26 oktober 1994 om skydd för köparna vad avser vissa aspekter i avtal om nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis har genomförts i Sverige genom lagen (1997:218) om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende. Direktivet innehåller bl.a. bestämmelser som avser krav på skriftlig information rörande en del aspekter i anslutning till köpet av

innehåller bl.a. bestämmelser som avser krav på skriftlig information rörande en del aspekter i anslutning till köpet av

nyttjanderätten. I den svenska lagen finns informationskrav som motsvarar direktivets bestämmelser (4 och 5 §§). Marknadsföringslagens bestämmelser skall tillämpas i fråga om underlåtelse att lämna information (6 §). Konsumentverket utövar tillsyn över att lagen följs (10 §).

Prismärkningsdirektivet (punkten 10 i bilagan)

Europaparlamentets och rådets direktiv 98/6/EG av den 16 februari 1998 om konsumentskydd i samband med prismärkning av varor som erbjuds konsumenter ställer bl.a. krav på att försäljningspris och jämförpris skall anges på varor som konsumenter erbjuds av näringsidkare. Direktivet har genomförts i prisinformationslagen (2004:347). Lagen är utformad som en ramlag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får enligt lagen meddela närmare föreskrifter om skyldigheten att lämna prisinformation och om beräkningen av pris och jämförpris (11 § prisinformationslagen). Konsumentverket har enligt förordning (1995:868) med instruktion för Konsumentverket bemyndigats att meddela sådana föreskrifter. Om en näringsidkare inte lämnar prisinformation enligt prisinformationslagen eller enligt föreskrift som meddelats med stöd av lagen, skall marknadsföringslagen tillämpas (12 § prisinformationslagen).

Genom hänvisningen till marknadsföringslagen följer att KO har tillsynsansvar över att prisinformationslagen efterlevs och ombudsmannen kan därigenom vidta tillsynsåtgärder enligt marknadsföringslagen.

Direktivet om konsumentköp (punkten 11 i bilagan)

Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier har genomförts i konsumentköplagen (1990:932) och marknads-

föringslagen. Aktuella direktivbestämmelser som avser det kollektiva konsumentintresset torde endast vara de som finns i artikel 6 och som handlar om kommersiella garantier.

Artikel 6 har genomförts genom ändringar i marknadsföringslagen (13 a §). Denna bestämmelse föreskriver att en näringsidkare som vid marknadsföringen erbjudit en garanti eller liknande utfästelse skall lämna köparen viss närmare angiven information samt att utfästelsen och informationen skall presenteras i en handling eller annan varaktig form. KO utövar i enlighet med marknadsföringslagen tillsyn över att denna bestämmelse efterlevs.

Direktivet om elektronisk handel (punkten 12 i bilagan)

Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel"), har i huvudsak genomförts i lagen (2002:562) om elektronisk handel och andra informationssamhällets tjänster samt i marknadsföringslagen.

Direktivet syftar till att åstadkomma en gemenskapsintegration på hög nivå inom det rättsliga området för att man skall få till stånd ett område utan inre gränser för informationssamhällets tjänster när det gäller information, marknadskommunikation och handel som sker via elektroniska media. Vad som skall utgöra informationssamhällets tjänster ges en mycket vid tolkning.

I direktivet finns bl.a. allmänna informationskrav som avser bl.a. tjänsteleverantörens namn, geografiska adress och e-postadress. Beträffande marknadsföring föreskrivs att denna skall vara klart identifierbar som sådan, att den fysiska eller juridiska person för vars räkning marknadskommunikationen utförs också skall vara klart identifierbar. Lagen om elektronisk handel och andra informationssamhällets tjänster ställer i enlighet med direktivet upp informationskrav som tjänsteleverantör skall uppfylla (8, 9 och 13 §§). Om en tjänste-

leverantör inte ger information i enlighet med de krav som ställs upp i lagen, skall marknadsföringslagen tillämpas (15 §). KO har därmed tillsynsansvar över att de aktuella bestämmelserna efterlevs och ombudsmannen kan därigenom vidta tillsynsåtgärder enligt marknadsföringslagen. De krav som finns i direktivet på information som skall lämnas i samband marknadsföring följer av marknadsföringslagen.

Direktivet om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel, artiklarna 86–100 (punkten 13 i bilagan)

Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel gäller för sådana läkemedel som är avsedda för människor och för försäljning inom medlemsstaterna.

De angivna artiklarna 86–100 innehåller bestämmelser om marknadsföring. Med marknadsföring av läkemedel avses varje form av information vid uppsökande försäljning, lokala reklamkampanjer eller förmånserbjudanden som syftar till att främja förskrivning, leverans, försäljning eller konsumtion av läkemedel. Begreppet avser bl.a. särskilt läkemedelsreklam som riktas till allmänheten eller till personer som är behöriga att förskriva eller lämna ut läkemedel, besök av läkemedelsrepresentanter hos personer som är behöriga att förskriva läkemedel, samt tillhandahållande av prover och sponsring.

Läkemedelsverket, som har tillsyn över efterlevanden av läkemedelslagen (1992:859), är central myndighet för kontroll och tillsyn av läkemedel, medicintekniska produkter och vissa andra produkter. Övervakning av läkemedelsreklam får – enligt det gällande regelverket – anses ingå i den efterkontroll av läkemedel som verket svarar för. Även KO har i nuläget en tillsynsroll på detta område.

I departementspromemorian Formerna för den framtida läkemedelsreklamen (Ds 2004:13) lämnas förslag på hur

artiklarna 86–100 skall genomföras i svensk rätt. I promemorian föreslås att Läkemedelsverket skall ha tillsyn över de nya bestämmelserna om marknadsföring av läkemedel. En proposition förväntas lämnas till riksdagen under hösten 2005.

Förordningen om nekad ombordstigning (punkten 15 i bilagan)

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar trädde i kraft den 17 februari 2005.

Förordningen innehåller regler om kompensation och assistans till flygpassagerare som blivit nekade ombordstigning eller drabbats av inställda eller kraftigt försenade flygningar. Förordningen är tillämplig på passagerare som reser till eller från en flygplats belägen inom den Europeiska unionen. Den utgör en förstärkning av de gemenskapsregler som tidigare fanns på området och ersätter rådets förordning (EEG) nr 295/91. Förordningen innebär en förstärkning av flygresenärernas skydd vid nekad ombordstigning eller vid inställda flygningar. Resenärerna ges möjlighet att boka om eller återlösa resan, erhålla viss kompensation i pengar samt assistans i form av hjälp med bl.a. övernattning och måltider.

Konsumentverket är – enligt förordningen (1994:1808) om behörig myndigheter på den civila luftfartens område – tillsynsmyndighet beträffande efterlevnaden av förordningen.

Det pågår ett arbete inom Justitiedepartementet med att ta fram kompletterande lagstiftning till förordningen.

4 Behovet av kompletterande bestämmelser till förordningen

4.1 Bakgrund

Förordningen om konsumentskyddssamarbete har direkt effekt som lag i Sverige. Det behövs därför inte några särskilda åtgärder för att den skall bli gällande här i landet. För att förordningen skall bli effektiv behöver dock vissa kompletterande bestämmelser införas i Sverige.

Enligt förordningen åligger det medlemsstaterna att genom nationella bestämmelser utse behöriga myndigheter och central kontaktpunkt. Förordningen anger vidare att de behöriga myndigheterna skall ha vissa angivna minimibefogenheter som de behöver för tillämpningen av förordningen. Det förutsätts att även denna fråga regleras genom kompletterande nationella bestämmelser.

4.2 Utseende av behörig myndighet och central kontaktpunkt

Bedömning: Regeringen bör i förordning ange vilka myndigheter som skall vara behöriga myndigheter och den myndighet som skall vara central kontaktpunkt.
--

Skälen för bedömningen: Enligt artikel 4.1 i förordningen skall varje medlemsstat utse de behöriga myndigheterna och en central kontaktpunkt som har ansvaret för tillämpningen av förordningen. Medlemsstaterna skall vidare enligt artikel 5.1

underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om vilka myndigheter som blir utsedda.

Det är en uppgift för regeringen att klargöra vilka tillsynsmyndigheter som skall fullgöra de olika uppgifterna som följer av förordningen om konsumentskyddssamarbete. Regeringen bör därför i förordning närmare ange vilka myndigheter som skall vara behöriga myndigheter respektive central kontaktpunkt. Detta kan lämpligen göras genom en ändring av respektive myndighets instruktion.

4.3 De behöriga myndigheternas befogenheter

Förslag: I marknadsföringslagen och lagen om oskäligen avtalsvillkor i konsumentförhållanden skall det tas in nya bestämmelser av innebörd att Konsumentombudsmannen erhåller vissa ytterligare tillsynsbefogenheter som förordningen om konsumentskyddssamarbete kräver.

Skälen för förslaget: Enligt artikel 4.3 i förordningen skall en behörig myndighet ha sådana utrednings- och tillsynsbefogenheter som den behöver för tillämpningen av förordningen och myndigheten skall utöva dessa befogenheter i enlighet med nationell lagstiftning. Om de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter genom ansökan till domstolar, skall dessa domstolar enligt artikel 4.5 vara behöriga att fatta de nödvändiga besluten. Av artikel 11 följer vidare att de behöriga myndigheterna skall fullfölja sina skyldigheter enligt förordningen som om de handlade på konsumenternas vägnar i sitt eget land och för egen räkning eller på begäran av en annan behörig myndighet i sitt eget land. De berörda tillsynsmyndigheterna i Sverige kommer således med stöd av förordningen att kunna vidta de tillsynsåtgärder som följer av svensk lagstiftning i ärenden som rör överträdelse inom gemenskapen och som har initierats inom ramen för det ömsesidiga bistånd som följer av förordningens bestämmelser. Detta gäller följaktligen även om det är endast konsumenter som

är bosatta i en annan medlemsstat än Sverige som har drabbats av överträdelsen.

I artikel 4.6 i förordningen ställs krav på att de behöriga myndigheterna skall ha vissa angivna minimibefogenheter. Vid en genomgång av de författningar som genomför de i bilagan till förordningen angivna direktiven följer att Konsumentombudsmannen (KO) saknar vissa av de tillsynsbefogenheter som förordningen kräver. Artikel 4.6 stadgar bl.a. att en behörig myndighet skall ha rätt att få tillgång till alla relevanta handlingar och rätt att utföra nödvändiga inspektioner på plats. Direktivet om vilseledande och jämförande reklam (se punkterna 1 och 9 i bilagan till förordningen) har genomförts i marknadsföringslagen (1995:450). Marknadsföringslagen ger emellertid inte KO rätt att göra inspektioner på plats. Direktivet om oskäliga avtalsvillkor i konsumentförhållanden (punkten 6 i bilagan) har genomförts i lagen (1994:1512) om oskäliga avtalsvillkor i konsumentförhållanden. KO saknar enligt nämnda lag möjligheten att genom föreläggande få tillgång till relevanta handlingar och rätten att göra inspektioner på plats.

Det krävs således kompletterande nationella bestämmelser som ger KO de ytterligare befogenheter som förordningen kräver. KO:s nya befogenheter bör vara generellt tillämpbara och därigenom kunna tillämpas även när ombudsmannen inte agerar med stöd av förordningens bestämmelser. En ordning som skulle innebära att KO kan tillämpa de nya befogenheterna endast om konsumenter i andra medlemsstater drabbas – men inte för det fall enbart svenska konsumenters intressen skadas – torde inte stå i strid med förordningen. En sådan lagstiftningsmetod är dock mindre lämplig eftersom det skulle innebära att svenska konsumenter skulle få ett lägre skydd än konsumenter i andra medlemsstater. Det torde vidare inte vara ovanligt att både konsumenter i Sverige och i andra medlemsstater berörs av samma överträdelse av bestämmelser i nu aktuella konsumentskyddslagar. I ett sådant fall skulle det kunna uppstå gränsdragningsproblem vid utövande av de nya befogenheterna,

om tillämpningsområdet för dessa begränsas till överträdelser som enbart berör konsumenter i andra medlemsstater.

Det bör mot angiven bakgrund införas nya bestämmelser i marknadsföringslagen och lagen om oskäligen avtalsvillkor i konsumentförhållanden som ger KO rätt att förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Liknande bestämmelser finns bl.a. i konsumentkreditlagen (1992:830) och paketreselagen (1992:1672) enligt vilka Konsumentverket kan göra inspektioner hos berörda näringsidkare. KO:s rätt att förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion bör dock inte omfatta bostäder. Ett föreläggande om inspektion bör vidare kunna förenas med vite. Förordningen medför vidare det bör införas ytterligare bestämmelser i lagen om oskäligen avtalsvillkor i konsumentförhållanden som innebär att KO kan ålägga en näringsidkare att tillhandahålla handlingar som kan ha betydelse för utredningen i ett tillsynsärende.

5 Betalning av marknadsstörningsavgift enligt marknadsföringslagen

5.1 Bakgrund

Enligt 22 § marknadsföringslagen (1995:450) får en näringsidkare, som på visst sätt brutit mot de bestämmelser som anges i paragrafen, åläggas att betala en särskild avgift (marknadsstörningsavgift). Avgiften tillfaller staten. Marknadsstörningsavgiften skall enligt 24 § första stycket samma lag fastställas till lägst fem tusen kronor och högst fem miljoner kronor. Enligt 39 § väcks talan om marknadsstörningsavgift vid Stockholms tingsrätt av Konsumentombudsmannen. Om Konsumentombudsmannen i ett visst fall beslutar att inte föra talan om marknadsstörningsavgift, får en enskild näringsidkare som berörs av marknadsföringen och en sammanslutning av näringsidkare väcka en sådan talan. Av 27 § framgår att en marknadsstörningsavgift faller bort, om domen inte har kunnat verkställas inom fem år från det att den vann laga kraft.

Konsumentverket har i en skrivelse till regeringen (Jo2003/1882) påtalat att marknadsföringslagen (1995:450) saknar reglering av till vilken myndighet som marknadsstörningsavgiften skall betalas. Utdömda avgifter har därför ännu inte verkställts. Enligt Konsumentverket skulle regleringen av inbetalning kunna ske i enlighet med vad som gäller för viten enligt 1 § andra stycket bötesverkställighetslagen (1979:189). Konsumentverket föreslår även en övergångsbestämmelse, utformad i enlighet med övergångsbestämmelsen i lag (2002:1096) om ändring i radio- och TV-lagen (1996:844).

5.2 Bestämmelser om betalning av marknadsstörningsavgift

Förslag: I marknadsföringslagen skall det införas bestämmelser om betalning av marknadsstörningsavgift som innebär att Kammarkollegiet får ansvaret för att hantera inbetalning och eventuell indrivning av utdömda avgifter.

Skälen för förslaget: Bestämmelser om betalning av marknadsstörningsavgift saknas i marknadsföringslagen. Frånvaron av regler innebär att avgifterna inte betalas. Bestämmelser om när och till vem marknadsstörningsavgift skall betalas, liksom vad som skall iakttas för det fall avgiften inte betalas inom rätt tid, bör därför införas i marknadsföringslagen.

Kammarkollegiet hanterar bl.a. inbetalning av sanktionsavgifter enligt miljöbalken och produktsäkerhetslagen (2004:451). Det är därför lämpligt att Kammarkollegiet även ges ansvaret för hanteringen av inbetalning av marknadsstörningsavgift.

Inbetalningen bör ske inom trettio dagar efter det att domen vunnit laga kraft. Det är samma tidsfrist som gäller vid betalning av särskild avgift enligt 10 kap. 6 a § radio- och TV-lagen (1996:844). Det kan i sammanhanget diskuteras om det, i likhet med vad som gäller för konkurrensskadeavgift enligt konkurrenslagen (1993:20), bör finnas en möjlighet för domstolen att besluta om att betalning av avgiften får ske senare. När det gäller konkurrensskadeavgift kan skäl att medge senare inbetalning vara att den påförda avgiften med hänsyn till sin storlek, företagets likviditetsförhållanden och liknande kan hota företagets existens om den tas ut just inom trettio-dagarsperioden. Förlängd betalningsfrist kan även aktualiseras när fråga är om ett högt belopp i förhållande till bolagets omsättning, utan att företagets existens därför kan sägas vara hotad (se prop. 2000/2001:1 utg.omr. 24, s. 53). Till skillnad från konkurrensskadeavgiften får marknadsstörningsavgiften, i likhet med särskild avgift enligt radio- och TV-lagen, fastställas till högst fem miljoner kronor. Dessutom får marknads-

störningsavgiften inte i något fall överstiga tio procent av näringsidkarens årsomsättning föregående räkenskapsår. Mot denna bakgrund görs bedömningen att det saknas tillräckliga skäl för att införa en motsvarande möjlighet i fråga om betalning av marknadsstörningsavgift.

En dom om betalning av marknadsstörningsavgift är en exekutionstitel som får verkställas enligt utsökningsbalken. För att klargöra att avgiften skall handläggas som ett allmänt mål bör det föreskrivas att den får drivas in enligt lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

6 Ikraftträdande m.m.

Förslag: Lagändringarna skall träda i kraft den 1 juli 2006. De nya bestämmelserna om marknadsstörningsavgift skall tillämpas även på domar om marknadsstörningsavgift som vunnit laga kraft före detta datum. Betalning enligt dessa domar skall dock inte behöva ske förrän trettio dagar efter det att lagen trädde i kraft.

Skälen för förslaget: Bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i kapitlen II och III i förordningen skall tillämpas från och med den 29 december 2006 (artikel 22). Lagändringarna bör kunna träda i kraft tidigast den 1 juli 2006.

De nya bestämmelserna om marknadsstörningsavgift bör tillämpas även på domar om marknadsstörningsavgift som vunnit laga kraft före datumet för ikraftträdandet. Betalning enligt dessa domar bör inte behöva ske förrän trettio dagar efter det att lagen trädde i kraft.

7 Konsekvenser

De föreslagna lagändringarna i marknadsföringslagen och lagen om oskäligen avtalsvillkor i konsumentförhållanden innebär i huvudsak att Konsumentombudsmannen – som är en del av Konsumentverket – erhåller ytterligare befogenheter i sin tillsynsverksamhet och att det införs kompletterande överklagandebestämmelser som berör domstolarna. Förslaget bör inte medföra några beaktansvärda kostnader för Konsumentverket eller domstolarna. Förslaget som berör betalning av marknadsstörningsavgift innebär en ny arbetsuppgift för Kammarkollegiet. Den nya arbetsuppgiften är dock – mot bakgrund av bl.a. antalet utdömda marknadsstörningsavgifter – av en sådan begränsad omfattning att den ryms inom ramen för befintliga medel.

Lagändringarna bör inte heller innebära några kostnadskonsekvenser för små företag eller för näringslivet i stort.

8 Författningskommentar

8.1 Förslaget till lag om ändring i marknadsföringslagen (1995:450)

28 a § Marknadsstörningsavgift skall betalas till Kammarkollegiet inom trettio dagar efter det att domen vunnit laga kraft.

Om avgiften inte betalas inom den tid som anges i första stycket, skall Kammarkollegiet lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

Ändringen har behandlats i avsnitt 5.2.

Paragrafen, som är ny, innehåller i första stycket en bestämmelse som anger när och till vem en utdömd marknadsstörningsavgift skall betalas. I andra stycket finns en bestämmelse som anger vad som skall iakttas för det fall marknadsstörningsavgiften inte betalas inom rätt tid.

34 § I ett ärende om efterlevnaden av denna lag får Konsumentombudsmannen förelägga en näringsidkare eller någon annan att

- 1. lämna de upplysningar som behövs, och*
- 2. tillhandahålla de handlingar, varuprover och liknande som kan ha betydelse för utredningen.*

Paragrafen har ändrats genom att Konsumentombudsmannen (KO) i ett ärende om efterlevnaden av marknadsföringslagen får förelägga "en näringsidkare eller någon annan" att yttra sig och lämna de upplysningar som behövs samt att tillhandahålla de

handlingar, varuprover och liknande som kan ha betydelse för utredningen. Den tidigare bestämmelsen berörde endast näringsidkare. Ändringen är föranledd av att bestämmelserna i 35 § till del har integrerats med bestämmelserna i förevarande paragraf. Det tidigare kravet i punkten 2 på att det måste röra sig om ett ärende ”*där beslut om förbud eller ålägganden enligt 14, 15 eller 17 § antas komma i fråga*” har tagits bort.

35 § I ett ärende om efterlevnaden av denna lag får Konsumentombudsmannen förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas, dock inte bostäder, tillgängliga för inspektion.

Ändringen har behandlats i avsnitt 4.3.

I paragrafen har det införts en ny bestämmelse. Den ersätter den tidigare bestämmelsen vars huvudsakliga innehåll har inarbetats i 34 §. Den nya bestämmelsen innebär att KO skall ha rätt att förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Denna rätt omfattar dock inte bostäder. Ett föreläggande om inspektion bör i första hand tillgripas endast om KO genom en annan åtgärd (t.ex. skriftväxling) inte kan förväntas få tillgång till den information som följer av 34 §. Det kan dock finnas ärenden där det finns skäl för KO att direkt förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Det kan röra sig om t.ex. brådska ärenden och ärenden där det finns risk för att relevanta handlingar m.m. kan komma att förstöras. Syftet med den nya bestämmelsen är att KO på plats skall kunna säkerställa tillgång till relevanta handlingar, varuprover och liknade som kan ha betydelse för utredningen.

36 § Ett föreläggande enligt 34 § eller 35 § får förenas med vite.

Ändringen har behandlats i avsnitt 4.3.

Ändringen innebär att ett föreläggande enligt 35 § om inspektion får förenas med vite. Det har även gjorts vissa redaktionella ändringar.

37 § Konsumentombudsmannen får lämna ersättning för sådana varuprover och liknande som avses i 34 §, om det finns särskilda skäl för det.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldighet för en näringsidkare att ersätta Konsumentombudsmannens kostnader för provtagning och undersökning av prov i fall som avses i 34 §.

Ändringen i paragrafen innebär att de tidigare hänvisningarna till 35 § har tagits bort eftersom det har införts en ny bestämmelse i den paragrafen, se kommentaren till 35 §.

42 § Beslut av Konsumentombudsmannen i följande frågor får överklagas till Stockholms tingsrätt:

- 1. föreläggande enligt 34 § 2 och 35 § som har förenats med vite,*
- 2. ersättning enligt 37 § eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av nämnda paragraf.*

Andra beslut av Konsumentombudsmannen får inte överklagas.

Paragrafen har ändrats genom att ett föreläggande enligt 35 § om inspektion i näringsidkares lokaler som har förenats med vite får överklagas till Stockholms tingsrätt. Möjligheten att överklaga förelägganden enligt 34 § 2 har inskränkts till sådana som har förenats med vite. De övriga förändringarna är en konsekvens av att den tidigare bestämmelsen i 35 § har inarbetats i 34 §. Paragrafen har även genomgått vissa redaktionella ändringar.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

- 1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2006.*

2. Domar om marknadsstörningsavgift som har vunnit laga kraft före den 1 juli 2006 skall vid tillämpningen av 28 a § anses ha vunnit laga kraft samma dag som denna lag träder i kraft.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 6. För en närmare motivering hänvisas till detta avsnitt.

8.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden

8 § I ärenden enligt denna lag får Konsumentombudsmannen förelägga näringsidkaren att

- 1. lämna de upplysningar som behövs,*
- 2. tillhandahålla de handlingar som kan ha betydelse för utredningen,*
- 3. hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas, dock inte bostäder, tillgängliga för inspektion.*

Ett föreläggande enligt första stycket får förenas med vite.

Ändringen har behandlats i avsnitt 4.3

Paragrafen har ändrats genom att Konsumentombudsmannen (KO) erhållit ytterligare befogenheter. KO kan enligt *första stycket andra punkten* numera förelägga en näringsidkare att tillhandahålla handlingar.

KO har vidare enligt *första stycket tredje punkten* getts rätt att förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Denna rätt omfattar dock inte bostäder. Ett föreläggande om inspektion bör i första hand tillgripas endast om KO genom en annan åtgärd (t.ex. skriftväxling) inte kan förväntas få tillgång till den information som följer av 34 §. Det kan dock finnas ärenden där det finns skäl för KO att direkt förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Det kan röra sig om t.ex. brådska ärenden och ärenden där det finns risk för att relevanta handlingar kan

komma att förstöras. Syftet med den nya bestämmelsen är att KO på plats skall kunna säkerställa tillgång till relevanta handlingar och annan information som kan ha betydelse för utredningen.

Ett föreläggande om att tillhandhålla handlingar eller att hålla de lokaler där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion får enligt *andra stycket* förenas med vite.

Den tidigare överklagandebestämmelsen i *andra stycket* har flyttas till 9 § *andra stycket*. Paragrafen har även genomgått vissa redaktionella ändringar.

9 § Konsumentombudsmannens beslut om föreläggande enligt 8§ första stycket 2 eller 3 som har förenats med vite får överklagas till Stockholms tingsrätt

Andra beslut av Konsumentombudsmannen får inte överklagas.

Tingsrättens beslut i ärenden enligt första stycket får överklagas till Marknadsdomstolen.

Paragrafen har ändrats. I *första och tredje stycket* har det införts nya överklagandebestämmelser avseende Konsumentombudsmannens nya tillsynsbefogenheter i 8 §. Bestämmelsen i *andra stycket* motsvarar den tidigare bestämmelsen i 8 § *andra stycket*.

9 a § Talan om utdömande av vite förs vid allmän domstol av Konsumentombudsmannen. I fråga om vite som Marknadsdomstolen förelagt på talan av någon annan får talan om utdömande föras även av denne.

Paragrafen, som är ny, motsvarar 9 § i dess tidigare lydelse.

Ikraftträdandebestämmelse

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2006.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 6. För en närmare motivering hänvisas till detta avsnitt.

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 2006/2004

av den 27 oktober 2004

om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen ("förordningen om konsumentskyddssamarbete")

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande⁽¹⁾,

efter samråd med Regionkommittén,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget⁽²⁾, och

av följande skäl:

(1) Rådet konstaterade i sin resolution av den 8 juli 1996 om samarbete mellan förvaltningar för att genomföra den lagstiftning som rör den inre marknaden⁽³⁾ att det ständigt behövs ansträngningar för att förbättra samarbetet mellan förvaltningarna och uppmanade medlemsstaterna och kommissionen att prioritera granskningen av möjligheten att stärka det administrativa samarbetet vid tillsynen av lagstiftningens efterlevnad.

(2) De befintliga nationella tillsynssystemen för de lagar som skyddar konsumenternas intressen är inte anpassade till tillsynsproblemen på den inre marknaden och ett effektivt tillsynssamarbete är för närvarande inte möjligt i dessa fall. Dessa svårigheter hindrar de offentliga tillsynsmyndigheterna från att samarbeta för att upptäcka och utreda

överträdelse mot de lagar som skyddar konsumenternas intressen samt för att vidta åtgärder för att få slut på eller förbjuda överträdelserna inom gemenskapen. Eftersom det inte finns någon effektiv tillsyn i gränsöverskridande fall kan säljare och leverantörer undgå tillsyn genom att etablera sig i ett annat EU-land. Detta innebär en snedvrängning av konkurrensen för laglydiga säljare och leverantörer som har näringsverksamhet antingen i sitt eget land eller i flera länder. Problemen med tillsyn i gränsöverskridande fall undergräver också konsumenternas förtroende för näringsidkare i andra EU-länder och följaktligen också deras förtroende för den inre marknaden.

(3) Det är därför ändamålsenligt att underlätta samarbetet mellan de offentliga myndigheter som handhar tillsynen över de lagar som skyddar konsumenternas intressen när de handlägger överträdelser inom gemenskapen och att bidra till såväl den inre marknads funktion som kvalitet och konsekvens vid kontroll av efterlevnaden av de lagar som skyddar konsumenternas intressen och att övervaka skyddet av konsumenternas ekonomiska intressen.

(4) Gemenskapslagstiftningen innehåller nätverk för tillsynssamarbete för att skydda konsumenterna utöver deras rent ekonomiska intressen, inte minst när det gäller hälsa. Bäst praxis bör utbytas mellan nätverk som inrättats enligt denna förordning och övriga nätverk.

(5) Räckvidden för bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i denna förordning bör begränsas till överträdelser inom gemenskapen av gemenskapens lagstiftning som skyddar konsumenternas intressen. Överträdelser på nationell nivå och inom gemenskapen skall hanteras med samma effektivitet. Denna förordning påverkar inte kommissionens skyldigheter när det gäller medlemsstaternas överträdelser av gemenskapens lagstiftning och den ger inte heller kommissionen befogenhet att hindra överträdelser inom gemenskapen enligt förordningen.

⁽¹⁾ EUT C 108, 30.4.2004, s. 86.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den 20 april 2004 (ännu ej offentliggjort i EUT) och rådets beslut av den 7 oktober 2004.

⁽³⁾ ECT C 224, 1.8.1996, s. 3.

- (6) För att skydda konsumenterna från överträdelser inom gemenskapen måste det upprättas ett nätverk av offentliga tillsynsmyndigheter över hela gemenskapen. Dessa myndigheter måste få ett minimum av gemensamma utrednings- och tillsynsbefogenheter för att effektivt kunna tillämpa denna förordning och avskräcka säljare eller leverantörer från att göra sig skyldiga till överträdelser inom gemenskapen.
- (7) De behöriga myndigheternas möjligheter att samarbeta fritt och ömsesidigt när det gäller att utbyta uppgifter, upptäcka och utreda överträdelser inom gemenskapen och att vidta åtgärder för att få slut på eller förbjuda dessa är avgörande för att man skall kunna garantera en smidigt fungerande inre marknad och konsumentskyddet.
- (8) De behöriga myndigheterna bör också utnyttja andra befogenheter eller åtgärder de tilldelats på nationell nivå, bland annat befogenheten att i förekommande fall väcka talan eller överlämna ett ärende till åklagare för att utan dröjsmål se till att överträdelser inom gemenskapen upphör eller förbjuds till följd av en begäran om ömsesidigt bistånd.
- (9) Den information som de behöriga myndigheterna utbyter bör skyddas av strängast möjliga garantier för insynsskydd och sekretess för att säkerställa att utredningarna inte äventyras och att säljares eller leverantörers rykte inte skadas på felaktiga grunder. Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (*) samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (**) bör gälla i samband med denna förordning.
- (10) De tillsynsproblem som finns går utöver Europeiska unionens gränser och gemenskapskonsumenternas intressen behöver skyddas från mindre seriösa näringsidkare som är etablerade i tredjeländer. Det finns därför behov av att föra förhandlingar med tredjeländer om internationella avtal om ömsesidigt bistånd vid kontroll av efterlevnaden av de lagar som är avsedda att skydda konsumenternas intressen. Förhandlingarna om dessa internationella avtal bör föras på gemenskapsnivå på de områden som omfattas av denna förordning för att säkerställa bästa möjliga skydd för gemenskapskonsumenterna och ett smidigt tillsynssamarbete med tredjeländer.
- (11) Det är ändamålsenligt att på gemenskapsnivå samordna medlemsstaternas tillsynsåtgärder när det gäller överträdelser inom gemenskapen i syfte att förbättra tillämpningen av denna förordning och bidra till att höja tillsynens kvalitet och konsekvens.
- (12) Det är ändamålsenligt att på gemenskapsnivå samordna medlemsstaternas administrativa samarbete när det gäller verksamhet med en europeisk dimension i syfte att förbättra tillämpningen av de lagar som skyddar konsumenternas intressen. Detta har redan visats i och med inrättandet av det europeiska utomrättsliga nätverket.
- (13) Om samordningen av medlemsstaternas verksamhet i enlighet med denna förordning kräver ekonomiskt stöd från gemenskapen skall beslutet om beviljande av detta stöd fattas i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets beslut nr 20/2004/EG av den 8 december 2003 om fastställande av ett allmänt ramverk för finansiering av gemenskapens åtgärder till stöd för konsumentpolitiken under perioden 2004–2007 (*), särskilt åtgärderna 5 och 10 i bilagan till beslutet, och i framtida beslut.
- (14) Konsumentorganisationer spelar en mycket viktig roll för konsumentinformation, konsumentutbildning och skyddet av konsumenternas intressen, inbegripet vid tvistlösningar, och bör uppmuntras att samarbeta med behöriga myndigheter för att förbättra tillämpningen av denna förordning.
- (15) De åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (**).
- (16) För effektiv övervakning av tillämpningen av denna förordning och ett fungerande konsumentskydd krävs det regelbundna rapporter från medlemsstaterna.
- (17) I denna förordning respekteras de grundläggande rättigheter och iakttas de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*). Denna förordning bör således tolkas och tillämpas med beaktande av dessa rättigheter och principer.

(*) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31. Direktivet ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1).

(**) EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

(*) EUT L 5, 9.1.2004, s. 1. Beslutet senast ändrat genom beslut nr 786/2004/EG (EUT L 135, 30.4.2004, s. 7).

(*) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

(*) EGT C 364, 18.12.2000, s. 1.

(18) Eftersom målet för denna förordning, nämligen samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna eftersom de inte kan säkerställa samarbete och samordning på egen hand och de därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs de villkor enligt vilka de behöriga myndigheter i medlemsstaterna som utses som ansvariga för tillsyn över de lagar som skyddar konsumenternas intressen skall samarbeta med varandra och med kommissionen i syfte att se till att denna lagstiftning efterlevs, garantera att den inre marknaden fungerar smidigt och förbättra skyddet av konsumenternas ekonomiska intressen.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i kapitlen II och III skall gälla överträdelser inom gemenskapen.

2. Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av gemenskapsbestämmelserna om internationell privaträtt, särskilt bestämmelser om domstols behörighet och tillämplig lagstiftning.

3. Denna förordning skall inte påverka tillämpningen i medlemsstaterna av bestämmelserna om straffrättsligt och civilrättsligt samarbete, särskilt det europeiska rättsliga nätverkets verksamhet.

4. Denna förordning skall inte påverka medlemsstaternas följgörande av eventuella ytterligare skyldigheter som hänför sig till ömsesidigt bistånd för skydd av konsumenternas kollektiva ekonomiska intressen, inbegripet i straffrättsliga frågor, och som grundar sig på andra rättsligt bindande akter, inbegripet bilaterala eller multilaterala avtal.

5. Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/27/EG av den 19 maj 1998 om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen ⁽¹⁾.

6. Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av gemenskapens lagstiftning om den inre marknaden, särskilt de bestämmelser som gäller fri rörlighet för varor och tjänster.

7. Denna förordning skall inte påverka gemenskapens lagstiftning om televisionssändningar.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som har oges:

a) *lagar som skyddar konsumenternas intressen*: de direktiv som införlivats i medlemsstaternas nationella rättsordningar samt de förordningar som förtecknas i bilagan.

b) *överträdelse inom gemenskapen*: varje handling eller underlåtenhet som strider mot de lagar som skyddar konsumenternas intressen enligt a och som skadar eller sannolikt kan skada de kollektiva intressena för konsumenter som är bosatta i en annan medlemsstat eller andra medlemsstater än den där handlingen eller underlåtenheten har sitt ursprung eller ägde rum, eller där den ansvariga säljaren eller leverantören är etablerad, eller där det finns bevis eller tillgångar som hänför sig till handlingen eller underlåtenheten.

c) *behörig myndighet*: varje offentlig myndighet som inrättats på nationell, regional eller lokal nivå med särskilda skyldigheter att se till att de lagar som skyddar konsumenternas intressen efterlevs.

d) *central kontaktpunkt*: den offentliga myndighet som utsetts i varje medlemsstat för att ansvara för samordning av tillämpningen av denna förordning inom medlemsstaten i fråga.

e) *behörig tjänsteman*: tjänsteman vid en behörig myndighet som utsetts som ansvarig för tillämpningen av denna förordning.

f) *ansökande myndighet*: den behöriga myndighet som framställer en begäran om ömsesidigt bistånd.

g) *annodad myndighet*: den behöriga myndighet som tar emot en begäran om ömsesidigt bistånd.

⁽¹⁾ EGT L 166, 11.6.1998, s. 51. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2002/65/EG (EGT L 271, 9.10.2002, s. 16).

- h) *säljare eller leverantör*: varje fysisk eller juridisk person som med avseende på de lagar som skyddar konsumenternas intressen handlar för ändamål som har samband med dennes näringsverksamhet, affärsverksamhet, hantverk eller yrke.
- i) *marknadsövervakning*: varje ingripande från en behörig myndighet i syfte att utreda huruvida en överträdelse inom gemenskapen har ägt rum inom dess territorium.
- j) *klagomål från konsumenter*: ett väl underbyggt påstående om att en säljare eller leverantör har gjort sig skyldig till, eller sannolikt kommer att göra sig skyldig till, en överträdelse av de lagar som skyddar konsumenternas intressen.
- k) *konsumenternas kollektiva intressen*: ett antal konsumenters intressen som har skadats eller sannolikt kommer att skadas genom en överträdelse.

Artikel 4

Behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat skall utse de behöriga myndigheterna och en central kontaktpunkt som har ansvaret för tillämpningen av denna förordning.
2. Varje medlemsstat får, om så är nödvändigt för att fullgöra skyldigheterna enligt denna förordning, utse andra offentliga myndigheter. De får även utse organ som har ett berättigat intresse av att överträdelser inom gemenskapen upphör eller förbjuds i enlighet med artikel 8.3.
3. Varje behörig myndighet skall, om inte annat följer av punkt 4, ha sådana utrednings- och tillsynsbefogenheter som den behöver för tillämpningen av denna förordning och skall utöva dessa befogenheter i enlighet med nationell lagstiftning.
4. De behöriga myndigheterna får utöva de befogenheter som anges i punkt 3 i enlighet med nationell lagstiftning antingen
 - a) direkt enligt sina egna befogenheter, eller under tillsyn av de rättsliga myndigheterna, eller
 - b) genom ansökan till domstolar som är behöriga att fatta det nödvändiga beslutet, inbegripet, när så är lämpligt, genom överklagande, om ansökan om att fatta det nödvändiga beslutet avslås.
5. Om de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter genom ansökan till domstolar enligt punkt 4 b, skall de domstolarna vara behöriga att fatta de nödvändiga besluten.
6. De befogenheter som avses i punkt 3 skall endast utövas om det föreligger skälig misstanke om överträdelse inom gemenskapen och skall omfatta åtminstone följande:
 - a) Rätt att få tillgång till alla relevanta handlingar, oberoende av form, om överträdelsen inom gemenskapen.
 - b) Rätt att begära att vem som helst skall lämna relevant information om överträdelsen inom gemenskapen.
 - c) Rätt att utföra nödvändiga inspektioner på plats.
 - d) Rätt att skriftligt begära att den berörda säljaren eller leverantören upphör med överträdelsen inom gemenskapen.
 - e) Rätt att erhålla ett åtagande från den säljare eller leverantör som gjort sig skyldig till en överträdelse inom gemenskapen om att upphöra med denna överträdelse och, i förekommande fall, rätt att offentliggöra detta åtagande.
 - f) Rätt att begära upphörande av eller förbud mot varje överträdelse inom gemenskapen och, i förekommande fall, att offentliggöra dessa beslut.
 - g) Rätt att begära att den förörorande parten skall betala ersättning till statskassan eller till en mottagare som utsatts enligt nationell lagstiftning om beslutet inte efterlevs.
7. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna tilldelas de resurser som krävs för tillämpningen av denna förordning. De behöriga tjänstemännen skall följa yrkesmässiga normer och vara bundna av tillämpliga interna förfaranden eller uppförandekoder som särskilt säkerställer skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter, rättvisa förfaranden och korrekt efterlevnad av bestämmelserna om sekretess och tystnadsplikt enligt artikel 13.
8. Varje behörig myndighet skall se till att allmänheten får information om de rättigheter och skyldigheter den tilldelats genom denna förordning och skall utse de behöriga tjänstemännen.

Artikel 5

Förteckningar

1. Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om de behöriga myndigheter, andra offentliga myndigheter och organ som har ett berättigat intresse av att överträdelser inom gemenskapen upphör eller förbjuds samt om den centrala kontaktpunkten.

2. Kommissionen skall offentliggöra och uppdatera förteckningen över centrala kontaktpunkter och behöriga myndigheter i *Europeiska unionens officiella tidning*.

KAPITEL II

ÖMSESIDIGT BISTÅND

Artikel 6

Utbyte av information på begäran

1. En anmodad myndighet skall på begäran från en ansökande myndighet i enlighet med artikel 4 utan dröjsmål lämna all relevant information som är nödvändig för att fastställa huruvida en överträdelse inom gemenskapen har ägt rum eller för att fastställa om det föreligger skäligen misstanke om att den kommer att äga rum.

2. Den anmodade myndigheten skall, vid behov med bistånd av andra offentliga myndigheter, inleda lämpliga utredningar eller vidta andra nödvändiga eller lämpliga åtgärder i enlighet med artikel 4 för att samla in erforderlig information.

3. På begäran av den ansökande myndigheten får den anmodade myndigheten ge en behörig tjänsteman från den ansökande myndigheten tillstånd att följa med tjänstemännen från den anmodade myndigheten under utredningens gång.

4. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 7

Utbyte av information utan begäran

1. Om en överträdelse inom gemenskapen kommer till en behörig myndighets kännedom eller den skäligen misstänker att en sådan överträdelse kan äga rum, skall den utan dröjsmål anmäla detta till de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater och till kommissionen och lämna all erforderlig information till dem.

2. Om den behöriga myndigheten vidtar ytterligare tillsynsåtgärder eller tar emot en begäran om ömsesidigt bistånd i samband med överträdelsen inom gemenskapen skall den anmäla detta till de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater och till kommissionen.

3. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 8

Begäran om tillsynsåtgärder

1. En anmodad myndighet skall på begäran av en ansökande myndighet vidta alla tillsynsåtgärder som är nödvändiga för att utan dröjsmål se till att överträdelsen inom gemenskapen upphör eller förbjuds.

2. För att följföra sina skyldigheter enligt punkt 1 skall den anmodade myndigheten utöva de befogenheter som anges i artikel 4.6 och eventuella ytterligare befogenheter som den tilldelats enligt nationell lagstiftning. Den anmodade myndigheten skall, vid behov med bistånd av andra offentliga myndigheter, besluta vilka tillsynsåtgärder som skall vidtas för att på ett proportionellt och effektivt sätt se till att överträdelsen inom gemenskapen upphör eller förbjuds.

3. Den anmodade myndigheten får även fullgöra sina skyldigheter enligt punkterna 1 och 2 genom att ge ett organ, som enligt artikel 4.2 andra meningen utsetts att ha ett berättigat intresse av att överträdelsen inom gemenskapen upphör eller förbjuds, i uppdrag att på den anmodade myndighetens vägnar vidta alla nödvändiga tillsynsåtgärder som det har till sitt förfogande enligt den nationella lagstiftningen för att se till att överträdelsen inom gemenskapen upphör eller förbjuds. Om organet underlåter att utan dröjsmål se till att överträdelsen inom gemenskapen upphör eller förbjuds, kvarstår den anmodade myndighetens skyldigheter enligt punkterna 1 och 2.

4. Den anmodade myndigheten får vidta de åtgärder som anges i punkt 3 endast om den först samråder med den ansökande myndigheten om användningen av dessa åtgärder och både den ansökande och den anmodade myndigheten är eniga om följande:

— Det är troligt att åtgärderna i punkt 3 kommer att vara minst lika effektiva som åtgärder från den anmodade myndighetens sida när det gäller att se till att överträdelsen inom gemenskapen upphör eller förbjuds.

— Det uppdrag som ges till det organ som utsetts enligt nationell lagstiftning leder inte till att skyddad information enligt artikel 13 lämnas ut till organet.

5. Om den ansökande myndigheten inte anser att villkoren i punkt 4 är uppfyllda skall den skriftligen informera den anmodade myndigheten om detta och ange skälen till sin uppfattning. Om den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten inte är överens får den anmodade myndigheten hänskjuta ärendet till kommissionen som skall avge ett yttrande i enlighet med förfarandet i artikel 19.2.

6. Den anmodade myndigheten får samråda med den ansökande myndigheten när den vidtar de tillsynsåtgärder som avses i punkterna 1 och 2. Den anmodade myndigheten skall utan dröjsmål underlätta den ansökande myndigheten, de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater och kommissionen om de åtgärder som vidtagits samt deras verkan med avseende på överträdelsen inom gemenskapen, inklusive huruvida den har upphört.

7. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 9

Samordning av marknadsövervakning och tillsyn

1. De behöriga myndigheterna skall samordna sin verksamhet när det gäller marknadsövervakning och tillsyn. De skall utbyta all information som är nödvändig för att åstadkomma detta.

2. Om de behöriga myndigheterna får vetskap om att en överträdelse inom gemenskapen skadar konsumenternas intressen i fler än två medlemsstater skall de berörda behöriga myndigheterna genom den centrala kontaktpunkten samordna sina tillsynsåtgärder och varje begäran om ömsesidigt bistånd. De skall särskilt sträva efter att samtidigt utföra utredningar och vidta tillsynsåtgärder.

3. De behöriga myndigheterna skall på förhand underrätta kommissionen om denna samordning och kan uppmana tjänstemän och andra åtföljande personer med fullmakt från kommissionen att delta.

4. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 10

Databas

1. Kommissionen skall upprätthålla en elektronisk databas i vilken den information som den tar emot i enlighet med artiklarna 7, 8 och 9 skall lagras och behandlas. Endast de behöriga myndigheterna skall ha tillgång till informationen i databasen. När det gäller skyldigheten att anmäla vilken information som skall lagras i databasen och behandlingen av personuppgifter i samband med detta skall de behöriga myndigheterna betraktas som registeransvariga enligt artikel 2 d i direktiv 95/46/EG. När det gäller dess skyldigheter enligt den här artikeln och behandlingen av personuppgifter i samband härmed skall kommissionen betraktas som registeransvarig enligt artikel 2 d i förordning (EG) nr 45/2001.

2. Om en behörig myndighet fastställer att en överträdelse inom gemenskapen som den har anmält enligt artikel 7 senare har visat sig vara ogrundad, skall den dra tillbaka anmälan, och kommissionen skall utan dröjsmål radera informationen i databasen. Om en anmodad myndighet underrättar kommissionen i enlighet med artikel 8.6 om att en överträdelse inom gemenskapen har upphört skall de uppgifter som lagrats om överträdelsen i gemenskapen utplånas fem år efter anmälan.

3. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

KAPITEL III

VILLKOR FÖR ÖMSESIDIGT BISTÅND

Artikel 11

Allmänna skyldigheter

1. De behöriga myndigheterna skall fullfölja sina skyldigheter enligt denna förordning som om de handlade på konsumenternas vägnar i sitt eget land och för egen räkning eller på begäran av en annan behörig myndighet i sitt eget land.

2. Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att se till att tillämpningen av denna förordning av de behöriga myndigheter, andra offentliga myndigheter och organ som har ett berättigat intresse av att överträdelse inom gemenskapen upphör eller förbjuds vilka medlemsstaterna har utsett, samt av behöriga domstolar, samordnas effektivt genom den centrala kontaktpunkterna.

3. Medlemsstaterna skall främja samarbete mellan de behöriga myndigheterna och andra organ som enligt nationell lagstiftning har ett berättigat intresse av att överträdelse inom gemenskapen upphör eller förbjuds för att se till att potentiella överträdelse inom gemenskapen anmäls till de behöriga myndigheterna utan dröjsmål.

Artikel 12

Förfaranden för begäran om ömsesidigt bistånd och utbyte av information

1. Den ansökande myndigheten skall se till att varje begäran om ömsesidigt bistånd innehåller tillräcklig information för att den anmodade myndigheten skall kunna tillmötesgå begäran, inbegripet nödvändiga bevis som endast kan erhållas på den ansökande myndighetens territorium.

2. Begäran skall översändas av den ansökande myndigheten till den centrala kontaktpunkten vid den anmodade myndigheten via den centrala kontaktpunkten vid den ansökande myndigheten. Den centrala kontaktpunkten vid den anmodade myndigheten skall utan dröjsmål vidarebefordra begäran till lämplig behörig myndighet.

3. Varje begäran om bistånd och all förmedling av information skall ske skriftligen på en standardblankett och skickas elektroniskt via den databas som inrättas enligt artikel 10.

4. De behöriga myndigheterna i fråga skall fastställa vilka språk som skall användas vid begäran och förmedling av information innan begäran framställs. Om de inte kan komma överens skall begäran lämnas på det eller de officiella språken i den ansökande myndighetens medlemsstat och svaret lämnas på det eller de officiella språken i den anmodade myndighetens medlemsstat.

5. Den information som förmedlas till följd av en begäran skall samtidigt sändas direkt till den ansökande myndigheten och till de ansökande och anmodade myndigheternas centrala kontaktpunkter.

6. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 13

Användning av information, skydd av personuppgifter samt tystnadsplikt och sekretess

1. Den information som förmedlas får endast användas för att säkerställa att de lagar som skyddar konsumenternas intressen efterlevs.

2. De behöriga myndigheterna får som bevis återge all information, alla handlingar, resultat, påståenden, be styrka kopior eller undermåttelser som förmedlats på samma grunder som liknande handlingar som erhållits i deras eget land.

3. Om det skulle undergräva

— skyddet av den enskildes privatliv och integritet, särskilt i enlighet med gemenskapslagstiftningen om skydd av personuppgifter,

— en fysisk eller juridisk persons affärsintressen, inklusive immateriella rättigheter,

— rättsliga förfaranden och juridisk rådgivning,

eller

syftet med inspektioner eller utredningar

skall information som förmedlats till personer som arbetar vid behöriga myndigheter, domstolar, andra offentliga myndigheter och kommissionen, även information som anmälts till kommissionen och som lagrats i den databas som avses i artikel 10, oberoende av form, vara konfidentiell och omfattas av tystnadsplikt såvida det inte är nödvändigt att den lämnas ut för att se till att en överträdelse inom gemenskapen upphör eller förbjuds och den myndighet som förmedlar informationen ger tillstånd till detta.

4. Vid tillämpningen av denna förordning skall medlemsstaterna anta de lagstiftningsåtgärder som är nödvändiga för att begränsa rättigheterna och skyldigheterna enligt artiklarna 10–12 i direktiv 93/46/EC i den mån det är nödvändigt för att skydda de intressen som avses i artikel 13.1 d och 13.1 f i det direktivet. Kommissionen får begränsa rättigheterna och skyldigheterna enligt artikel 4.1, artikel 11, artikel 12.1, artiklarna 13–17 och artikel 37.1 i förordning (EG) nr 45/2001 om en sådan begränsning är en nödvändig åtgärd för att skydda de intressen som avses i artikel 20.1 a och 20.1 e i den förordningen.

5. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 14

Uthytte av information med tredjeland

1. Om en behörig myndighet får information från en myndighet i ett tredjeland skall den förmedla informationen till de berörda behöriga myndigheterna i andra medlemsstater, under förutsättning att de bilaterala biståndsavtal som slutits med tredjelandet medger detta och i enlighet med gemenskapslagstiftningen om skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter.

2. Information som förmedlats enligt denna förordning får också förmedlas av en behörig myndighet till en myndighet i ett tredjeland enligt ett bilateralt biståndsavtal som slutits med det tredjelandet, under förutsättning att den behöriga myndighet som ursprungligen förmedlade informationen har givit sitt tillstånd till detta och i enlighet med gemenskapslagstiftningen om skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter.

Artikel 15

Villkor

1. Medlemsstaterna skall avstå från att begära ersättning för kostnader som uppstår i samband med tillämpningen av denna förordning. Den ansökande myndighetens medlemsstat skall vara ansvarig gentemot den anmodade myndighetens medlemsstat för alla eventuella kostnader och förluster som uppstår på grund av åtgärder som en domstol ansett vara grundlösa, såvitt det gäller sakinnehållet i överträdelsen inom gemenskapen.

2. En anmodad myndighet får, efter samråd med den ansökande myndigheten, avstå en begäran om tillsynsåtgärder enligt artikel 8 om

a) ett rättsligt förfarande redan har inletts eller ett slutligt avgörande redan har meddelats med avseende på samma överträdelse inom gemenskapen och mot samma säljare eller leverantör vid de rättsliga myndigheterna i den anmodade eller ansökande myndighetens medlemsstat,

- b) den efter en lämplig undersökning som genomförts av den anmodade myndigheten anser att ingen överträdelse inom gemenskapen har ägt rum,

KAPITEL IV

GEMENSKAPENS VERKSAMHET

eller

Artikel 16

Samordning av tillsynsverksamheten

- c) den anser att den ansökande myndigheten inte har lämnat tillräcklig information enligt artikel 12.1, utom när den anmodade myndigheten redan avslagit en begäran enligt punkt 3 c i fråga om samma överträdelse inom gemenskapen.

1. Medlemsstaterna skall i den utsträckning som är nödvändig för att uppfylla målen i denna förordning informera varandra och kommissionen om verksamhet av gemenskapsintresse på områden såsom

3. En anmodad myndighet får vägra att tillmötesgå en begäran om information enligt artikel 6 om

- a) utbildning av tjänstemän som ansvarar för tillsyn på konsumentskyddsområdet, inklusive språkutbildning och anordnande av kurser,

- a) denna myndighet, efter att ha samrått med den ansökande myndigheten, anser att den ansökande myndigheten inte behöver den begärda informationen för att fastställa huruvida en överträdelse inom gemenskapen har ägt rum eller huruvida det föreligger skäligen misstanke om att den kommer att äga rum,

- b) insamling och klassificering av klagomål från konsumenter,

- b) den ansökande myndigheten inte håller med om att informationen omfattas av bestämmelserna om sekretess och tystnadsplikt enligt artikel 13.3,

- c) utveckling av branschvisa nätverk mellan behöriga tjänstemän,

eller

- d) utveckling av hjälpmedel för information och kommunikation,

- c) en brottsutredning eller ett rättsligt förfarande redan har inletts eller ett slutligt avgörande redan har meddelats med avseende på samma överträdelse inom gemenskapen och mot samma säljare eller leverantör vid de rättsliga myndigheterna i den anmodade eller ansökande myndighetens medlemsstat.

- e) utarbetande av normer, metoder och riktlinjer för tjänstemän som ansvarar för tillsyn på konsumentskyddsområdet,

- f) tjänstemannautbyte.

Medlemsstaterna får, i samarbete med kommissionen, genomföra gemensam verksamhet på de områden som anges i a–f. Medlemsstaterna skall, i samarbete med kommissionen, utarbeta en gemensam ram för klassificering av klagomål från konsumenter.

4. En anmodad myndighet får besluta att inte uppfylla skyldigheterna enligt artikel 7 om en brottsutredning eller ett rättsligt förfarande redan har inletts eller ett slutligt avgörande redan har meddelats med avseende på samma överträdelse inom gemenskapen och mot samma säljare eller leverantör vid de rättsliga myndigheterna i den anmodade eller ansökande myndighetens medlemsstat.

2. De behöriga myndigheterna får utbyta behöriga tjänstemän i syfte att förbättra samarbetet. De behöriga myndigheterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att de behöriga tjänstemän som deltar i utbytet aktivt skall kunna medverka i den behöriga myndighetens verksamhet. Därför skall tjänstemännen i fråga ha tillåtelse att utföra de uppgifter som den mottagande behöriga myndigheten tilldelar dem i enlighet med lagstiftningen i sin medlemsstat.

5. Den anmodade myndigheten skall underrätta den ansökande myndigheten och kommissionen om varför den avslår en begäran om bistånd. Den ansökande myndigheten får hänskjuta ärendet till kommissionen som skall avge ett yttrande i enlighet med förfarandet i artikel 19.2.

3. Under utbytet skall den behöriga tjänstemannens skadeståndsansvar och straffrättsliga ansvar behandlas på samma sätt som för tjänstemän vid den mottagande behöriga myndigheten. De behöriga tjänstemän som deltar i utbytet skall följa yrkesmässiga normer och vara bundna av de interna uppförandekoder som är tillämpliga inom den mottagande behöriga myndigheten och som särskilt säkerställer skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter, rättvisa förfaranden och korrekt efterlevnad av bestämmelserna om sekretess och tystnadsplikt i artikel 13.

6. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel skall anas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

4. De gemenskapsåtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel, inklusive arrangemang för att genomföra gemensam verksamhet, skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 17

Administrativt samarbete

1. Medlemsstaterna skall i den utsträckning som är nödvändig för att uppfylla målen i denna förordning informera varandra och kommissionen om verksamhet av gemenskapsintresse på områden såsom

- a) information och råd till konsumenter,
- b) stöd till konsumentrepresentanters verksamhet,
- c) stöd till verksamhet som bedrivs av organ som ansvarar för lösning av konsumenttvister utanför domstol,
- d) stöd för konsumenters möjligheter till rättslig prövning,
- e) insamling av statistik, forskningsresultat eller annan information om konsumenters beteende, attityder och marknadspåverkan.

Medlemsstaterna får, i samarbete med kommissionen, genomföra gemensam verksamhet på de områden som anges i a–c. Medlemsstaterna skall, i samarbete med kommissionen, utarbeta en gemensam ram för den verksamhet som avses i led e.

2. De gemenskapsåtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna artikel, inklusive arrangemang för att genomföra gemensam verksamhet, skall antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 19.2.

Artikel 18

Internationella avtal

Gemenskapen skall samarbeta med tredjeländer och med behöriga internationella organisationer på de områden som omfattas av denna förordning för att förbättra skyddet av konsumenternas ekonomiska intressen. Bestämmelserna om samarbete, bland annat när det gäller upprättandet av bestämmelser om ömsesidigt bistånd, kan fastställas i avtal mellan gemenskapen och berörda tredjeländer.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 19

Kommittéförfarande

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté.
2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.
3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

Artikel 20

Kommitténs uppgifter

1. Kommittén får utreda alla frågor som gäller tillämpningen av denna förordning och som ordföranden tagit upp, antingen på eget initiativ eller på begäran av en företrädare för en medlemsstat.
2. Kommittén skall bland annat utreda och utvärdera hur bestämmelserna om samarbete i denna förordning fungerar.

Artikel 21

Rapporter

1. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till eventuella bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar, eller till avtal som ingåtts om frågor som omfattas av denna förordning, förutom till avtal som rör enskilda fall.
2. Varannat år efter dagen för denna förordnings ikraftträdande skall medlemsstaterna överlämna en rapport till kommissionen om tillämpningen av denna förordning. Kommissionen skall offentliggöra dessa rapporter.
3. Rapporterna skall innehålla följande:
 - a) Ny information om de behöriga myndigheternas organisation, befogenheter, resurser eller uppgifter.
 - b) Information om tendenser, medel och metoder för överträdelser inom gemenskapen, särskilt sådana som avslöjat brister eller luckor i denna förordning eller i de lagar som skyddar konsumenternas intressen.

- c) Information om tillsynsmetoder som visar sig vara effektiva.
- d) Sammanfattande statistik om de behöriga myndigheternas verksamhet, till exempel åtgärder som vidtagits på grundval av denna förordning, klagomål som mottagits, tillsynsåtgärder samt avgöranden.
- e) Sammanfattningar av de viktigaste nationella avgörandena vad gäller tolkning av de lagar som skyddar konsumenternas intressen.
- f) Övrig information som är relevant för tillämpningen av denna förordning.

4. Kommissionen skall förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om tillämpningen av denna förordning på grundval av medlemsstaternas rapporter.

Artikel 22

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den skall gälla från och med den 29 december 2005.

Bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i kapitlen II och III skall tillämpas från och med den 29 december 2006.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 27 oktober 2004.

På Europaparlamentets vägnar
J. P. BORRELL FONTELLES
Ordförande

På rådets vägnar
A. NICOLAI
Ordförande

BILAGA

Direktiv och förordningar som omfattas av artikel 3 a (*)

1. Rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam (EGT L 250, 19.9.1984, s. 17). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/55/EG (EGT L 290, 23.10.1997, s. 18).
2. Rådets direktiv 85/377/EEG av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler (EGT L 372, 31.12.1985, s. 31).
3. Rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 42, 12.2.1987, s. 48). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG (EGT L 101, 1.4.1998, s. 17).
4. Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television: Artiklarna 10–21 (EGT L 298, 17.10.1989, s. 23). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG (EGT L 202, 30.7.1997, s. 60).
5. Rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang (EGT L 158, 23.6.1990, s. 59).
6. Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskaliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 21.4.1993, s. 29). Direktivet ändrat genom kommissionens beslut 2002/995/EG (EGT L 353, 30.12.2002, s. 1).
7. Europaparlamentets och rådets direktiv 94/47/EG av den 26 oktober 1994 om skydd för köparna vad avser vissa aspekter i avtal om nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningbasis (EGT L 280, 29.10.1994, s. 83).
8. Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (EGT L 144, 4.6.1997, s. 19). Direktivet ändrat genom direktiv 2002/65/EG (EGT L 271, 9.10.2002, s. 16).
9. Europaparlamentets och rådets direktiv 97/53/EG av den 6 oktober 1997 om ändring av direktiv 84/450/EEG om vilseledande reklam så att detta omfattar jämförande reklam.
10. Europaparlamentets och rådets direktiv 98/6/EG av den 16 februari 1998 om konsumentskydd i samband med prismärkning av varor som erbjuds konsumenterna (EGT L 80, 18.3.1998, s. 27).
11. Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12).
12. Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informations-samhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel") (EGT L 178, 17.7.2000, s. 1).
13. Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel: Artiklarna 86–100 (EUT L 311, 28.11.2001, s. 67). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2004/27/EG (EUT L 136, 30.4.2004, s. 34).
14. Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenterna.
15. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar (EUT L 46, 17.2.2004, s. 1).

(*) Direktivet under punkterna 1, 6, 8 och 13 innehåller särskilda bestämmelser.

1. Finansiella konglomerat. Fi.
2. Kungörande i PoIT. Redovisning av uppdrag om elektroniskt kungörande. Ju.
3. Svensk rätt i integrationspolitisk belysning. Ju.
4. Avräkning av utländsk skatt. Fi.
5. Angrepp mot informationssystem. Ju.
6. Brott och brottsutredning i IT-miljö. Europarådets konvention om IT-relaterad brottslighet med tilläggsprotokoll. Ju.
7. Iakttagelser om landsting. Fi.
8. Inriktning på filmpolitiken från 2006. U.
9. En moderniserad rättsprövning, m.m. Ju.
10. Arbetstagarinflytande i europakooperativ. N.
11. Den europeiska exekutionstiteln för obestridda fordringar. Ju.
12. Makten och mångfalden. Eliter och etnicitet i Sverige. Ju.
13. Försäkringsbolags tillgång till patientjournaler. Ju.
14. Olovlig befattningsmed narkotika-prekursorer. EU:s rambeslut om olaglig narkotikahandel. Ju.
15. Förstärkning och förenkling – ändringar i anställningsskyddslagen och föräldraledighetslagen. N.
16. Att fånga kunskapslärandet om lärande och undervisning. Om villkoren för skolledare och lärare att ta del av systematiskt framtagna kunskaps om utbildningsverksamhet. U.
17. Internationell insolvens. Ju.
18. Säkerhet i vägtunnlar. N.
19. De projektbaserade mekanismerna enligt Kyotoprotokollet och länkdirektivet. M.
20. Svenskt värde för ESS. U.
21. Tvångsmedel för att förebygga eller förhindra allvarlig brottslighet. Ju.
22. Småskalig livsmedelsförädling. Jo.
23. Ett förnyat strandskydd. M.
24. Tidsbegränsat uppehållstillstånd för offer för människohandel m.fl. UD.
25. Förhandsavgörande från EG-domstolen. Ju.
26. Utökad informationsutbyte mellan arbetslöshetskassorna och inom Arbetsmarknadsverkets verksamhet. N.
27. Arbetsgivares informationsskyldighet – ändringar i anställningsskyddslagen. N.
28. Skattefusk, effektivitet och rättvisa – utökad skattekontroll i vissa branscher och diskussioner rörande schabloniserade inslag i beskattningen. Fi.
29. Förslag om ett utvecklat elcertifikatsystem. M.
30. En anpassad försvarsunderrättelsesverksamhet. Fö.
31. Anpassningar till nya EG-bestämmelser om livsmedel, djurhälsa, foder, djurskydd och växtskydd m.m. + Bilagor. Jo.
32. Minknäringen i Sverige. Jo.
33. Vuxenutbildningslag. Förslag utarbetat inom Utbildnings- och kulturdepartementet. U.
34. Några bodelningsfrågor. Ju.
35. Rätten att sätta och utfärda betyg. U.
36. Genomförande av EG-direktivet om uppehållstillstånd för studier. UD.
37. Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europeiska unionen. + Bilagor. UD.
38. Tillträde till Förenta nationernas konvention mot korruption. Ju.
39. Bostadsfinansiering. M.

40. Genomförande av EG-direktivet om mänskliga vävnader och celler. S.
41. Högsta och lägsta belopp för penningböter. Ju.
42. Kontraheringsplikt vid företagsförsäkring m.m. – en diskussionspromemoria. Ju.
43. Genomförande av direktivet och rambeslutet om åtgärder mot förorening från fartyg. N.
44. Sweden's second national report under the Joint Convention on the safety of spent fuel management and on the safety of radioactive waste management. Swedish implementation of the obligations of the Joint Convention. M.
45. Europakooperativ. Ju.
46. Lag om förbud mot vissa kampsportsmatcher. Ju.
47. Kompletterande bestämmelser till EG-förordningen om konsumentskyddssamarbete m.m. Jo.

Justitiedepartementet

Kungörande i PoIT. Redovisning av uppdrag om elektroniskt kungörande. [2]
Svensk rätt i integrationspolitisk belysning. [3]
Angrepp mot informationssystem. [5]
Brott och brottsutredning i IT-miljö.
Europarådets konvention om IT-relaterad brottslighet med tilläggsprotokoll. [6]
En moderniserad rättsprövning, m.m. [9]
Den europeiska exekutionstiteln för obestridda fordringar. [11]
Makten och mångfalden. Eliter och etniciter i Sverige. [12]
Försäkringsbolags tillgång till patientjournaler. [13]
Olovlig befattningsmed narkotikaprekursorer. EU:s rambeslut om olaglig narkotikahandel. [14]
Internationell insolvens. [17]
Tvängsmedel för att förebygga eller förhindra allvarlig brottslighet. [21]
Förhandsavgörande från EG-domstolen. [25]
Några bodelningsfrågor. [34]
Tillträde till Förenta nationernas konvention mot korruption. [38]
Högsta och lägsta belopp för penningböter. [41]
Kontraheringsplikt vid företagsförsäkring m.m. – en diskussionspromemoria. [42]
Europakooperativ. [45]
Lag om förbud mot vissa kampsportsmatcher. [46]

Utrikesdepartementet

Tidsbegränsat uppehållstillstånd för offer för människohandel m.fl. [24]
Genomförande av EG-direktivet om uppehållstillstånd för studier. [36]

Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europeiska unionen. + Bilagor. [37]

Försvarsdepartementet

En anpassad försvarsunderrättelseverksamhet. [30]

Socialdepartementet

Genomförande av EG-direktivet om mänskliga vävnader och celler. [40]

Finansdepartementet

Finansiella konglomerat. [1]
Avräkning av utländsk skatt. [4]
Iakttagelser om landsting. [7]
Skattefusk, effektivitet och rättvisa
– utökad skattekontroll i vissa branscher och diskussioner rörande schabloniserade inslag i beskattningen. [28]

Utbildnings- och kulturdepartementet

Inriktning på filmpolitiken från 2006. [8]
Att fånga kunskandet om lärande och undervisning. Om villkoren för skollära och lärare att ta del av systematiskt framtagna kunskap om utbildningsverksamhet. [16]
Svenskt värdskap för ESS. [20]
Vuxenutbildningslag.
Förslag utarbetat inom Utbildnings- och kulturdepartementet. [33]
Rätten att sätta och utfärda betyg. [35]

Jordbruksdepartementet

Småskalig livsmedelsförädling. [22]
Anpassningar till nya EG-bestämmelser om livsmedel, djurhälsa, foder, djurskydd och växtskydd m.m. + Bilagor [31]
Minknäringen i Sverige. [32]
Kompletterande bestämmelser till EG-förordningen om konsumentskydds-samarbete m.m. [47]

Miljö- och samhällsbyggnadsdepartementet

De projektbaserade mekanismerna enligt

Kyotoprotokollet och länkdirektivet. [19]

Ett förnyat strandskydd. [23]

Förslag om ett utvecklat elcertifikatsystem.
[29]

Bostadsfinansiering. [39]

Sweden's second national report under the

Joint Convention on the safety of spent

fuel management and on the safety of

radioactive waste management.

Swedish implementation of the obligations
of the Joint Convention. [44]

Näringsdepartementet

Arbetstagarinflytande i europakooperativ. [10]

Förstärkning och förenkling – ändringar i
anställningsskyddslagen och föräldraledig-
hetslagen. [15]

Säkerhet i vägtunnlar. [18]

Utökat informationsutbyte mellan

arbetslöshetskassorna och inom Arbets-

marknadsverkets verksamhet. [26]

Arbetsgivares informationsskyldighet

– ändringar i anställningsskyddslagen. [27]

Genomförande av direktivet och rambeslutet

om åtgärder mot förorening från fartyg. [43]